

Élmény-keresztyénség

Németországban nemrég egy közvélemény-kutatás során fiatalokat kérdeztek meg arról, hogy mit szeretnek a legjobban. 99 százalékuk ezt válaszolta: szórakozni.

3. oldal

Eltáncolt prédikáció

Sokféle prédikációt hallhattunk már, de hogy valaki a táncal prédikáljon?! Pedig ez történt, amikor Csatári Bíborka budai lelkipásztor eltáncolt egy igei üzenetet.

5. oldal

Keresztyén Világimanap

Ez egy keresztyén nők által létrehozott mozgalom, melynek létértelme és célja az imádkozás, a nők, asszonyok imaszolgálata az egész világon.

7. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2019. SZEPTEMBER • 30. évf. 18. szám • Ára 1,5 lej

Hányszor lehet megkeresztelkedni?

Az ifjú és tapasztalatlan lelkipásztort nagy kihívás elé állíthatja az a helyzet, hogy egyszer csak előtte terem egy atyafi, aki másodjára is feltétlenül meg szeretne keresztelkedni. Állítja, hogy már mások, sőt felekezetek – a felnőtt keresztséget valló felekezet – is megkeresték, hogy lelke, családja, üdve érdekében ismét meg kell keresztelkednie.

A jó irány az, amelyik a konfirmáció felé vezet a magát Istenhez kötni akarót. Az emberek sok esetben nagyon türelmetlenek, különösen azok, akik felnőtt korukig nem konfirmáltak, nem szellemi munkával keresik kenyerüket, de Isten dolgaiba nagyon gyorsan akarnak betekintést nyerni.

Az avatatlan rémisztés és a tévnyitások sok esetben erősebben hatnak, mint a tiszta, őszinte, Isten igéjén alapuló magyarázatok és igazságok. Nem lehet mindent megmagyarázni, de nem szabad semmit félremagyarázni. A misztikus és titokzatosá tett „üzeneteket” sokszor könnyebben elhiszik az emberek, mint a tiszta, megmagyarázható, Igén alapuló igazságokat. Miért? Talán, mert az érthetetlen félelmetest erősebbnek gondolják. Talán, mert igazából a szolgálat köntösébe bújtatott, hön áhítózott, az egyén képességeit meghaladó önmegvalósítással kecsegtet. Ezért csábító, ezért veszélyes. Sajnos egyre több ilyen esettel találkozunk. *(folytatás a 2. oldalon)*

Vallásos, vagy igazán hívő?

Bármikor lehet közeledni Istenhez. A felnőtt konfirmáció különleges lehetőség azoknak, akik valamilyen oknál fogva ifjúkorukban nem tették meg ezt a visszaigazolást. A konfirmáció megerősítést jelent. Megerősítjük Istennel való szövetségünket azáltal, hogy nyilvánosan kimondjuk saját hitünket. Visszaigazoljuk, hogy megkaptuk Isten üzenetét. Hogy kezdeni akar velünk valamit. Valami pontosan eltervezett, nagyzerűt akar kezdeni életünkkel, erőnkkel, tehetségünkkel és gyengeségeinkkel egyaránt. A konfirmálás kifejezi, hogy közösségben akarok élni Vele és mindazokkal, akiket mellém rendel. Mindenkor öröme és halála ad okot minden egyes lélek Istenhez fordulása. Van, aki a keresztségre, konfirmálásra úgy tekint,

mint egyfajta védőburokra. Valami olyanra, ami véd az átkoktól, a gonosz lelkektől és démonoktól, betegségektől. Legtöbb esetben a felnőtt keresztséget hirdető felekezetek rá is játszanak erre a meggyőződésre és így kecsegtetik az érzékeny, megerősödére vágyó lelket. De tudnunk kell, hogy nem a keresztség vagy a konfirmálás véd meg és űzi el a démonokat, betegségeket, hanem az Élő Isten. Mégpedig úgy, ha egyedül Benne bízunk, és mindent tanácsa szerint teszünk. Folyton megújuló életünkkel csakis Rá figyelünk. Nem érdemeinkért űzi el a rosszat tőlünk, de az Isten megismerésére törekedve látjuk meg Őt életünk eseményeiben. Csakis így tűnhet el minden félelmünk. Ez rettent el az ördögöket, és ez védi meg az életünket örökre.

www.facebook.com/harangszo

Hányszor lehet megkeresztelkedni?

(folytatás az 1. oldalról)

A környezete, sokszor a családtagjai is „zavarodottnak” gondolják a hirtelen Isten után érdeklődő „különcöt”. Az egyház sokszor szintén inkább elhatárolódna tőle, hiszen kényes kérdéseket feszeget, úgy tűnik, a legegyszerűbb dolgokat sem érti a vallással kapcsolatban. Így marad a szekta, a kecsgetető, aki megértést színlelve vagy téves meggyőződésből, de újrakereszteli a gyors hittapasztalatra szomjazót és örül a nyereségnek.

Tudnunk kell, hogy a keresztség által jut kifejeződésre, hogy a megkeresztelt az egyház tagja. Láthatóvá válik, illetve hivatalossá lesz, hogy Isten népéhez, a Krisztus által megváltottakhoz tartozik.

Nem a víz, nem a megkeresztelt a főszereplő, hanem maga az Isten. A víz itt külső jele, értéke nem önmagában van, hanem a jelentésében. Nem a mennyisége a fontos, hanem a jelentése és üzenete. Nem az a lényeg, hogy az illetőt egy medencében, egy folyó medrében kereszteljék, azaz merítsék alá. A bemelegítés, de még a bemelegítési élmény sem üdvözít. Sőt! Nem az élményeink tartanak meg minket, hanem a szeretet által munkálkodó hit. Egyedül a Megváltóba vetett hit.

Fontos tudni, a keresztségben nem az a fontos, hogy mit teszek én, hanem az, hogy mit tett Jézus értem! Ahogyan a víz lemosa a szennyet, úgy mosta el lelkem minden bűnét Krisztus vére, értem hozott áldozata. Teszi, üzeni, megmutatja mindezt már akkor, amikor még csecsemő az ember. Amikor még semmiről nem tud semmit.

Ezt nem kell megismételni. Felnőtt keresztségről akkor beszélhetünk, ha az illető személy nem volt megkeresztelve gyermekkorában, de késztetést érez, hogy mindez valósággá legyen rajta. Ilyenkor a keresztséget követi a konfirmálás, melynek során az ember hitvallásával megerősíti Isten választását, illetve saját hitét Isten mellett.

A keresztség – legyen az akár gyermek, akár felnőtt keresztség – önmagában nem ad üdvösséget, azaz nem juttat be az örök életbe, a mennyországba. Ezt követnie kell a megszentelt, megváltozott, megújult, Istenre figyelő életnek.

A Szentírás egésze, a szövetségről szóló tanítás azt üzeni, hogy a gyermek keresztség is megmutatja az Isten mindenekelőtt kiválasztó és megtartani akaró, megelőlegezett kegyelmét. Az Ő elválasztása szeretetből fakad, és hálás tettekre indít minket is.

Láthatatlan keresztyének

„Annakokáért, ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek...” Kol 3,1

Vajon látszaniuk kell a keresztyéneknek? Bizonyosan! Jó az, ha láthatóvá válik keresztyénségünk. Mégis, úgy gondolom, sokszor láthatatlan a mi keresztyén mivoltunk. Igaz, Krisztus is és az Ő országa is láthatatlan, ám ha Krisztusra nézünk és tekintetünket a mennyország felé fordítjuk, az meglátszik rajtunk. Ilyenkor nyilvánvalóvá válik keresztyén önazonosságunk.

Az ég vajon kietlen, üres?

Jakab 1,17-ben ezt olvassuk: „Minden jó adomány és tökéletes ajándék felülről való...” Az egyházban minden felülről való. Amikor imádkozunk, a *mennyben levő* Istenhez fohászunk. Amikor énekelünk, azt a felséges Istent magasztaljuk, aki a *mennyben van*. Amikor úrvacsorával élünk, szívünket a *mennyben levő* Úrhoz emeljük fel lélekben. Ahhoz a Krisztushoz emeljük fel szívünket, aki érettünk esedezik a *mennyben*.

Az, aki nem az egyházhoz tartozik, nem nagyon gondol a mennyre. Itt-ott olvashatunk a hírekben égi jelenségekről, a csillagokról, olyan bolygóról, amelyen esetleg élet lehetséges, mert hasonló a mi Földünkhöz. Ám semmi másról, semmi többről nincs szó. Számukra a menny üres, kietlen. Nos, akkor törődjünk inkább a földdel – gondolják az ilyen emberek. Ugyanis annyi probléma van a földünkön, inkább ezek megoldásával kell törődni. Röviden szólva: az emberek egy üres, kietlen ég alatt laknak és a maguk bajaival vannak elfoglalva. Egyáltalán semmi örömteli dolog nincs ebben.

Nekünk keresztyéneknek az a feladatunk, hogy felfelé, a menny felé nézzünk. Pál apostol is erre biztatja a kolossébeli gyülekezetet. Arra figyelmezteti őket, hogy a mennyi dolgokra gondoljanak. Ugyanis meghaltak Krisztussal és vele együtt fel is támadtak.

MENNYEI POLGÁROK

De hol van Krisztus? Krisztus fent van a mennyben, és a keresztyének, akik benne és vele élnek, ők is fent vannak a mennyben. S ahogyan Krisztus elrejtetten él és tevékenykedik ebben a világban, ugyanúgy a keresztyének is.

A világ és sokszor mi is a külsőségekre nézünk, ezért nem látjuk meg egymásban és egymáson a krisztusi vonásokat. Olyanok vagyunk itt a földön, mintha idegenek lennénk. Igazán az a fontos, hogy mennyei emberek, vagyis megújult emberek vagyunk-e. Ezt felülről, Jézus Krisztustól kapjuk, aki a mennyben van.

Minden külföldi, idegenben élő ember vágyik haza. Ragyog a szemük, amikor az otthoni dolgokról és a saját kultúrájukról beszélhetnek. Ha mi mennyei dolgokról és Krisztusról beszélünk, az emberek észreveszik, hogy mi mennyei polgárok vagyunk.

„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is vele együtt megjelentek dicsőségben.” Kol 3,4 Jézus megjelenik az ég felhőiben és szem nem marad szárazon. Az emberek a ragyogó, mennyei dicsőségben megjelenő Krisztust fogják meglátni. Akik az övéi, azok örömkönnnyeket hullatnak. Az el-lenségei azonban borzalommal fogják látni, hogy mindent eltévesztettek. És ekkor, amikor Krisztus dicsőségben megjelenik, azokon is meglátszik a Krisztus dicsősége, akik a Krisztuséi. Isten királyi uralma nyilvánvalóvá lesz. Ezt nem mi, hanem Krisztus hozza nyilvánosságra.

RÚT KISKACSA

Amikor a kiskacsa kibújik a tojásból, nem valami szép látvány. Csak egy nedves, bozontos pihecsomó. De később, amikor felnőtt és meglátja magát a vízben, kitűnik, hogy milyen szép fehér kacska lett.

Mi is rút kiskacsák vagyunk keresztyén életünk elején, de felnőve és egyre többet felfelé tekintve, egyszer csak a mennyi ég kék tükrében meglátjuk benső, lelki szépségünket, mely külsőnkön is tükröződik.

A bűn rút kacsává tesz bennünket, és egész életünkben küzdünk a bűn ellen. De eljön a nap, amikor meg kell látnunk: kik is vagyunk valójában, ha Krisztusban vagyunk. Isten megváltott gyermekei vagyunk az Úr Jézus Krisztus által!

Élmény-keresztyénség és a valóság

Németországban nemrég egy közvélemény-kutatás során fiatalokat kérdeztek meg arról, hogy mit szeretnek a legjobban. 99 százalékuk ezt válaszolta: szórakozni.

Dr. Stephan Holthaus német teológus szerint (szakterülete a keresztyén etika és apologetika) a mai értékvesztett, önimádó társadalom valódi tartalmak és értékek helyett immár csak hangulatokat, korábbi élményeit meghaladó újabb élményeket keres. A „jól érzem magam” életelv mellett viszont már nemigen marad hely a munka, a fáradság, a takarékoskodás vagy a kötelességtudat számára.

Ez pedig hatással van korunk keresztyénségére is. A mai élményorientált világban megjelent az élmény- vagy élvezetvallás is. Az istentiszteleten is „nyújtani kell” az embernek valamit. Tőlünk nyugatabbra sok gyülekezetben a hangsúly az igehirdetésről átkerült a show-elemekre és a változatosságra. És ez nem csak a karizmatikus egyházakra jellemző! Mindig valami újat, valami mehökkentőt, valami figyelemfelkeltőt kell produkálni ahhoz, hogy a következő alkalomra is eljöjjenek az emberek.

ISTEN-ÉLMÉNY: A VALLÁS ÉS A HIT

Az élmény-keresztyénség kezdi kiszorítani a keresztyén-élményt! Tudjuk jól: különbség van hit és vallás között. Valaki lehet vallásos hit nélkül is(!?) Koronként és kultúránként változott a két fogalom tartalma és viszonya egymáshoz.

A vallásos ember egy szabályrendszert, egy életformát követ. Vagy beleszületett egy vallásba, és örökölt hovatartozását megtanulja gyakorolni, vagy egyéni átélés, megtérés, Isten-tapasztalat nyomán szánja oda magát Isten követésére.

Tertullianus egyházatya (kb. 160–230) szerint azonban „a keresztyén lesz, nem születik”, amivel azt próbálta kifejezni, hogy a keresztyén ember nem származás útján válik Krisztus tanítványává.

A hit mint az isteneknek való hódolat a görög városállamok egységét kifejező lojalitás volt. A hovatartozás kifejezése. A rómaiak számára a folytonosságot, az ősök sikereinek folytatódó garanciáját jelentette. Szó sem volt tehát számukra Isten-élményekről.

A vallásos tapasztalat ugyanis kívülről származik, és az egyéntől független. Nem ésszerű belátás, hanem olyan parancsoló erő, ami előtt az ember csak meghajolhat. Lehet személyes élmény (revelatio – isteni önkinyilatkoztatás: Ézsaiás templomi látomása, Pál apostol megtérése), vagy közösségi tapasztalat (istentisztelet, parancsolatok betartása, eredettudat).

A zsidók „hite” Mózes kezeinek szilárd-ságából származik, aki az amálekíták elleni csatában a dombon áll, és Izrael csak

akkor győz, ha kezei felemelve maradnak (2Móz 17,12). Ez a hit az állhatatosságra, a bizalomra és a hűségre épül. Kétoldalú kapcsolat, amely a Sínai-hegyi szövetségkötés „okiratának” (Tízparancsolat) betartásán alapszik. Ebbe pedig úgy tartozik bele minden zsidó, mintha maga is testileg jelen lett volna a szövetség megkötésekor (5Móz 29,13-14).

Az keresztyén hit különbözik ettől. Pál zsidókhöz írott levele szerint a hit „a reménylett dolgok jelenvalósága” Zsid 11,1. A Krisztusban kötött új Szövetség nem a régi, kölcsönös szerződés újrahitelesítését jelenti csupán, hanem Krisztus országának bekövetkeztét, aminek „nem lesz vége” az e világi történelem megszakadásakor sem.

A felvilágosodás korában a civilizáció visszalépett egyet, és a hitet hiszékenységgé fokozta le. Az elbizakodottságukban elvakult természettudósok ettől kezdve minden olyan tudást elutasítottak, amely nem az axióma – következtetés séma nyomán nyert bizonyítást. Azóta minden, ami nélkülözi a logikát, az emberileg felfoghatót, az nem valódi.

Bonaparte Napóleon francia császár egyszer megkérte a kor híres természettudósát, P. S. Laplace-t (1749–1827), hogy magyarázza el neki a világmindenség mozgását, s a tudós meg is tette. A végén Napóleon megkérdezte: És mindebben hol van Isten? Mire a tudós gögösen így válaszolt: „Felség, nekem nincs szükségem erre a feltevésre!”

A reformáció hitértelmezése a középúton jár. Luther Márton szakít az elvont hit fogalommal, és számára a hit nem pusztán világismeret vagy világértelmezés, hanem Isten munkája bennünk. A hit nem az evangélium hallatára felbredő, jobb életre törekvő vágyból fakadó cselekedet (az ugyanis, mivel az emberből indul ki, elbukna), hanem Isten Lelke, ami változást indít el bennünk.

A mai korban különösen fontos az élmény, az Isten-élmény. De az ne csak annyit legyen, hogy „Isten van!”, hanem legyen az élő Isten cselekvésének megtapasztalása.

A modern orvostudomány egyik nagy figyelmet vonzó kutatási területe a neurobiológia. A legújabb kutatásokból kiderült, hogy az olyan emberi érzelmek, mint a csalódás vagy a lelkesedés, olyan változásokat idéznek elő a központi idegrendszerben, amelyek műszerekkel is mérhetők.

TÖBB MINT BIOLÓGIAI FOLYAMAT

Egyesek véleménye szerint tehát az Isten-élmények tulajdonképpen kisülések az agyban. Hasonló vélemény létezik például a szerelemről is, amely hormonális és egyéb mérhető változásokat idéz elő az emberi testben. Testünk becsap bennünket, és egy-egy megmagyarázhatatlan, csodálatos gyógyulás kiváltotta öröm és meggyőződés nem is Isten megtapasztalása, hanem az agyunk játéka. Biológia az egész! – állítják.

A kérdéssel a neuroteológia foglalkozik, egy olyan határtudomány, amely az agyműködés és a szubjektív – hagyományosan vallásinak, spirituálisnak, misztikusnak vagy paranormálisnak (VSMP) tekintett – élmények közötti kapcsolatot kutatja. Nem cáfolni vagy bizonyítani akarja Isten létezését, hanem bizonyos élmények agyra kifejtett hatását vizsgálja. Leírja azt, ami az agyban megfigyelhető, de hogy mi miért történik, arra már nem tud választ adni.

Ahogy a foci lényegét, okát, alapját, gyökerét sem lehet pusztán az egyes focisták vagy drukkerek szervezetében lejátszódó biológiai folyamatokból megérteni, úgy a vallási és hasonló jelenségek megértését sem lehet az ilyesmit átélő emberek agyában kezdeni vagy végezni – fogalmazza meg az alázatos végkövetkeztetést dr. Szalai András neurológus.

A mai korban különösen fontos az élmény, az Isten-élmény. De az ne csak annyit legyen, hogy „Isten van!”, hanem legyen az élő Isten cselekvésének megtapasztalása.

Keresztyén segítség Ruandának

Éveken át idehaza ismerkedett az afrikai kultúrával, végül egy misszió résztvevőjeként személyesen is eljutott Ruandába. Dombi Annamária nagyváradi egyetemista, az általános nővérképző szak hallgatója az ott töltött másfél hétről mesél.

– Egy Magyarországnál három és félszer kisebb afrikai országba látogatással tavaly egy hatfős csoport tagjaként, missziói szolgálat keretében. Mennyire sikerült beilleszkedni az eltérő kultúrába, szokásokba?

– Számomra az afrikai kultúra nem új, hiszen éveken keresztül ismerkedtem onnan érkezett hallgatókkal a váradi egyetemi könyvtárban. Sokat tanultam tőlük a kultúrájukról, gondolkodásukról. Erős természetűek, erős fizikumúak, és hűségesek a kultúrájukhoz, bárhol legyenek. Ruanda többsége római katolikus, de vannak protestánsok, neoprotestánsok, adventisták és muzulmánok is. Missziós csapatunk két amerikai és négy romániai személyből állt. Még otthon megbeszéltük, hogy családoknál fogunk aludni, hogy minél közelebbi kapcsolatunk legyen az ottani testvéreinkkel. Én a gyerekekkel aludtam egy szobában, a legkisebb gyermekkel egy ágyban, a többi gyermek pedig a földön, matracokon. Mindenben ki voltunk szolgálat, amit egy kicsit furcsálltam is. Még a ruháinkat is vendéglátóink mosták, ragaszkodtak hozzá, hogy mindenben a segítségünkre legyenek. Az illemhelyi kint volt a ház oldalánál, mellette egy mosdókabin. Időnként gyülekezeti tagok jöttek látogatóba, hogy ők is kapjanak egy-egy tányér ételt. Az étkezésünk rizsből, banánból, krumpliból, paszulyból, paprikásból és különféle gyümölcsökből állt. Vendéglátóink nem voltak hozzászokva a fehér és afrikai ember közötti közvetlen kapcsolathoz. Ők abban nőttek fel, hogy a fehér ember a gazdag, a magas rangú, míg ők, az afrikaiak a szegények és az alacsony rangúak. Többször hangsúlyoztam nekik, hogy Isten előtt mindannyian egyenlők vagyunk, bőrszíntől függetlenül.

– Hogyan fogadtak az országban? Hogyan tekintenek a helyiek az európai emberre?

– Már a reptéren úgy néztek ránk, mint ha valami sztárok lennénk. Alap dolog náluk, hogy ha fehér embert látnak, az biztos, hogy gazdag. Sokszor elmondtuk mi is a helyieknek, hogy nem így van, mert mi sem a saját pénzünkkel érkezünk Ruandába, hanem összegyűjtött pénzből, adományokból. Az utcán gyakran mondogatták ránk, hogy: „muzungu”, ami azt jelenti, fehér ember. Amikor valahol foglalkozást, evangelizációt tartottunk, gyakran odajöttek hozzánk gyerekek, de felnőttek is, hogy megsimogassák a karunkat és a hajunkat. Számukra különleges a mi kinézetünk. Az is érdekes, hogy az üzle-

tekben nincsenek árcédulák kitéve, az eladó és a vevő egymás között beszél meg az árakat. Viszont ha egy fehér ember lép be a boltba, akár négyszeres árat is elkérnek egy termékért. Ezért ha valamire szükségünk volt, inkább a vendéglátóinkat küldtük a boltba, mert nekik olcsóbban adták.

– A fényképeidből kiderül, hogy számos helyen megfordultatok. Melyek voltak a legérdekesebb élményeid?

– A missziós utunk első részében, támogatók segítségével, mintegy száz embernek tudtunk egy évre szóló egészségbiztosítást nyújtani. Négy gyermekotthont is felkerestünk, köztük egy keresztyén alapítású is. Az utcán élők és a szegény családból származó gyermekek lettek ezekben biztonságos otthonra és iskolai oktatásra. Naponta egy-egy tányér főtt rizs a gyermekek élélmé. Ezért mindegyik otthonba többszáznyi rizset is vittünk. Csapatunk egészségügyből érkezett tagjai a kézmosás fontosságára tanították az embereket, de az újraélesztés és az elsősegélynyújtás alapjait is megismertették velük.

– Egy olyan országban jártál, ahol 1990-ben a hutu és a tuszi törzs között véres polgárháború robbant ki. Az ellentét 1994-ben népiirtásig fajult, és több százezer ember lelte halálát. Érezted ebből bármilyen feszültséget?

– Az tény, hogy az utcák tele voltak felfegyverzett katonákkal, még a kisebb településeken is. Ez persze félelmet is keltett, egyszersmind biztonságérzetet is nyújtott. Esténként az emberek nagy lakatokkal zárják a kapukat, a házakat, sőt még a szobákat is zárni kell. Ez alapszabálynak számít a népiirtás óta. Mi nem igazán éreztük a hutuk és tuszik közötti feszültséget, viszont valóban léte-

zik. Például egy hutu nem menne be egy tuszi templomba, és fordítva. Az ország mostanság békésnek számít, de azért vannak túlkapások a kormány részéről. A kanyonai árvaházat és a hozzá tartozó iskolát, amelyet vendéglátónk, Augustine testvér alapított, hazatérünk után, a közelmúltban felszámolták a hatóságok. Az év elején tudtam meg a hírt, rohantam volna hozzájuk segíteni, aztán rájöttem: a legfőbb eszközöm most az imádság.

– Mi európaiak mit tanulhatunk az általunk lecsajnált, szegénynek mondott afrikaiaktól?

– Meg kellene tanulnunk hálaadással örülni. Minden körülményünk között hálát adni. Ők szegényen, piszkosan, étel nélkül, kopott ruhában is hálásak tudtak lenni egy tányér főtt rizsért is, vagy egy új ruhadarabért. Az afrikaiak igyekeznek a dolgok jobbik oldalát nézni és értékelni is ezeket. Lehetnének mi is boldogok, akkor is, ha nincs tele a hűtőnk, hálásak lehetnének azért, amink van.

– Milyen gondolatokkal szálltál fel egy éve a hazafelé tartó gépre?

– Az odafelé tartó úton örömömben sírtam, mert hihetetlennek tűnt számomra, hogy nagy vágyam teljesül, végre eljutok Afrikába! Olyan érzésem volt, mintha csak álmodnám az egészet. Amikor pedig hazaindultunk, úgy éreztem, a szívem egy darabkája ott maradt, és megint csak sírtam, mert szívesen maradtam volna még közöttük. Áldott élmény volt ott lenni, szolgálni. Lelkileg is formált ezáltal az Úr. Még inkább megszerettem az afrikai kultúrát, az ott élőket, és szeretnék visszatérni hosszabb időre is missziós tanárként vagy egészségügyi asszisztensként.

Eltáncolt prédikáció

BESZÉLGETÉS CSATÁRI BÍBORKÁVAL

Sokféle prédikációt hallhattunk már, különféle stílusban, de hogy valaki a táncsal predikáljon, azt még sokan nem tapasztalhatták. Pedig ez történt a Csillagpont Ifjúsági Találkozóán, amikor az első főelőadás részeként Csatári Bíborka budai lelképásztor, aki egyébként Szatmárnémetiben született, eltáncolt egy igei üzenetet. Mindamellert, hogy szeretnénk volna ezt megfejteni, kíváncsiak voltunk rá, az Igét ez esetben furán hirdetőre.

– *Mindenekelőtt arra vagyunk kíváncsiak, kicsoda az, akit a színpadon láthattak Igét táncolva hirdetni. Honnan jössz?*

– Szatmárnémetiben születtem, még egészen kicsi voltam, amikor áttelepültünk az anyaországba, de sokszor látogattunk haza a nagyszüleimhez és a család többi tagjához. A Fehérgyarmattól 6 kilométerre fekvő Cégénydányád településre esett a szüleim válásátása, akik nagy szeretetben és odaadással neveltek fel. Gyermekkoromtól kezdve a művészet volt számomra a legfontosabb, elsősorban a tánc és a zene. Fehérgyarmaton rátaláltunk egy táncanára, négyéves voltam, amikor elvittek balettórára. Onnantól kezdve nekem ez fontos része lett az életnek, az iskola és a zene mellett. Amikor nyolcadikos lettem, egy művészeti iskolát választottam.

– *Hogy irányultál mégis a teológia felé?*

– Erre nincs racionális válasz. A családban mindig jelen volt a vallás, az ima. Ezt hozom a felmenőimtől. Középiskolás koromban jött a gyülekezetünkbe egy lelkész házaspár, a zene által bevontak a gyerektáborokba, és azt kezdtem érezni, hogy ez nekem nagyon fontos, mert Istennek tudok szolgálni. Akkoriban volt egy táncanárom, akinek nem igazán tudtam megfelelni, vágytam az elismerésére, de soha nem kaptam tőle elég támogatást. Ezzel egy időben megerősödött bennem az, hogy milyen jó a templomban or-

gona mellett vagy gitárral Isten szolgálatába állni. Így kezdődött el bennem az Ő munkája.

– *A debreceni teológián végeztél. Utána hova vezetett az utad?*

– A debreceni teológiai évek alatt kétszer volt lehetőségem külföldön tanulni, Münsterben és Heidelbergben. Miután végeztem, 2016-tól kezdtem szolgálni Debrecen környékén, majd a 2017-es Csillagpont hozott változást az életemben: találkoztam kedves, ismerős arcokkal, akikkel előtte még külföldön találkoztunk egy konferencián. Óáltaluk mutatott utat Isten a Budai Református Egyházközségbe. Azóta ott szolgállok.

– *Az idei Csillagponton, az első főelőadásban, az igehirdetésre való válaszként szokatlan jelenetet látott a gyülekezet a színpadon. Nem a tánc volt szokatlan, hanem az, hogy a tánc által voltaképpen Igét hirdettél. Pláne furcsa ez akkor, amikor néhányan úgy vélik, a tánc bűn.*

– Amikor a teológiára kezdtem járni, sokat gondolkoztam azon, hogyan lehet összeegyeztetni a táncot és a lelkészséget. Időközben rájöttem: nem a véletlen műve az, hogy milyen vagyok, hanem Isten álmódott meg ilyennek. A teológiai évek alatt elméleti szinten is kezdtem foglalkozni ezzel, és rájöttem, hogy a tánc sok bibliai történetben megtalálható. Sikertől szakdolgozatot is írni erről.

– *A Szentírásból milyen erre utaló mozzanatokat emelnél ki?*

– A legtöbb mozgásra utaló Ige a Bibliában azokra a körtáncokra vonatkozik, amelyeket általában a nők kezdeményeztek. Gondoljunk Mirjamra, aki a Vörös-tenger kettéválasztása után járt örömtáncot. A zoltárok könyvében lehet még találkozni a tánc ajándékával, ahol gyakran allegorikus nyelven jelenik meg. Sokszor táncsal és mozgással fejeznek ki érzelmeiket, persze ennek megvan a negatív vonatkozása is, például az aranyborjú történetében: a nép táncolni kezdett, de akkor az a bűnnel társult. Azt megállapíthatjuk, hogy a mozgásra az embernek szüksége van, akár egyházon belül, akár azon kívül. Nagyon tetszik nekem az, hogy a Bibliában megjelenik mind a két oldal, mert nem csak ilyen területeken hibázhatunk, bárhol hibázhat az ember. A kérdés az, hogy mire használom a táncot: arra használom, hogy az önző indulataimat vagy elfojtott érzelmeimet fejezzem ki vele, vagy arra, hogy egyszerűen Istent állítom a középpontjába. Én a mozdulataimmal az iránta érzett legnagyobb tiszteletet és szeretetet szeretném kifejezni. A Csillagponton egy ilyen főelőadásnak a keretében táncolni számomra olyan ajándék volt, ami a továbbiakban arra biztat, hogy református lelkészként tovább táncoljak. Amit a Csillagponton igyekeztem átadni, abban imádság, tisztelet volt, valamint az, hogy megmutassam a fiataloknak: merjenek önmaguk lenni, mert ami bennünk van, azzal élnünk kell és lehet.

– *Miről szólt a tánc-prédikáció a Csillagponton?*

– Az első rész arról szólt, hogy a hitéletünkben, egyéni életünkben, kapcsolatainkban vannak nehézségeink, megkötöttségeink, a társadalom sok mindent rápakol az emberre. Ezekről őszintén beszélnünk kell, vagy egyszerűen a művészeteken keresztül kifejezésre kell juttatnunk. Az erősítő gumi-szalag, amellyel összekötöttem magam, átvetetett az improvizáció második részébe, ahol az kapott hangsúlyt, hogy az Isten szeretete mindezeket fel tudja oldani, mégpedig akkor, hogyha nem lefelé nézek, látva, hogy olykor vannak nehézségek, hanem akkor, ha felnézek Rá. Tehát azt táncoltam el, amit érzek, de azt is, amiben hiszek.

– *Mi a te életigéd? Mi ad erőt a táncra, az élet táncára és a szolgálatra?*

– A konfirmációm alkalmával kaptam Igét: „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.” Fil 2,15 Ez a ragyogás mindenkire igaz lehet. A másik Igém: „De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd.” 2Tim 4,5. (refszatmar.eu)

Egy gyülekezet építési naplója, avagy a számontartott élő kövek

A lelki házá épülésnek is megvannak a maga munkafázisai. Elengedhetetlen a biztos alap. Számunkra ez nem valamilyen emberi találmány, nem ideológia vagy erőlen szóbeszéd. A biztos alap Jézus Krisztus. Akire építhetjük, sőt újraépíthetjük az életünket. Ez az építés nem vallásoskodás, egyházasdi eljátszása, vagy fontoskodó képmutatás, hanem a közösség munkálása. Közösség ez Istennel és egymással. Építeni egy befogadó, elfogadó, megbocsátó, szolgáló közösséget. Ez a közösség nem tökéletes, de legalább törekszik rá, hiszen mindezt Isten majd számon fogja kérni tőlünk.

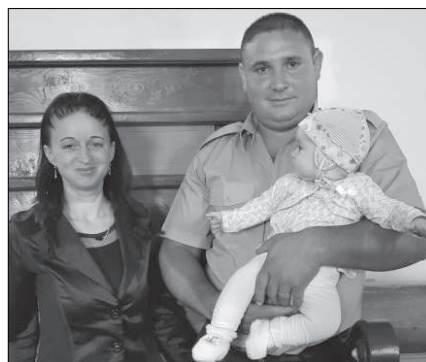
Idén is megrendeztük a vakációs bibliahetet a pelbárthidai gyülekezetben. Ez alkalommal is észak-írországi fiatalok és GHITEA-Szabó Júlia Zsuzsanna vallástanárnő közreműködésével folytak a programok. A délelőtti alkalmak témája Jézus személye volt.

Délután a vendég ifjak egy része a hazai fiataloknak tartott rendhagyó angolórát. Az ír csapat másik felével családokat látogattunk,

élelmiszercsomagokat vittünk nekik. A Krisztusra építő élet nem önmagának való és csak a saját kedvét kereső élet, hanem másokat meghallgató, a szükségben lévőkön segítő élet.

ÉLŐ KÖVEK

A bibliahetet záró napon, vasárnap különleges istentiszteletre került sor. Az igehirdetés után, a vallásórás gyerekek éneklése után Jakabffy László építőmérnök, műemlékvédő

egy kerámiaplakettet adott át a gyülekezetnek. Ezen a kerámialapon látható az idén megkeresztelt gyermek neve és az évszám. Ezt a plakettet a gyermek édesapja helyezhette el a templomban önkéntes munkával e célra kialakított táblán.

Jakabffy László kezdeményezésének köszönhetően, valamint a pelbárthidai presbiterek határozatának megfelelően, az elkövetkezésben minden Pelbárthidán megkeresztelt református kap egy hasonló plakettet. Jelképes ez, mely arra akar utalni, hogy a közösségnek mindannyian építőelemei vagyunk, fontos az összetartás.

Az életet szeretnénk hirdetni. Imára hívunk mindenkit a megszületett és a még nem született életéért. Szintén presbiteri határozat szerint minden református keresztelést harangzúgás fog jelezni Pelbárthidán. Reméljük, az építőkőnek még sok társa lesz, és egyre több kéz kulcsolódik alázatos imára és fog össze kitarító munkára jövődönk érdekében.

GHITEA-SZABÓ JÓZSEF LEVENTE

□rök igézö Er□ély

A Nagybánya-óvárosi Református Egyházközség, hagyományait követve, kirándulást szervezett hazánk nevezetes helyeinek megismerésére június 27–29. között. Az együtt töltött idő alkalmat adott arra, hogy közelebbről is megismerjük egymást és erősítsük közösségünket.

Kirándulásunk első állomása „magos Déva vára” volt. A vár a város fölé emelkedő hegyen, 371 méter magas sziklán már újjávarázsolva tekint le a városra.

Déva Erdély történelmének fontos tanúja, vára az első királyi várak egyike volt. Birtokosai erdélyi fejedelmek: Hunyadi János, Szapolyai János, Bocskai István, Bethlen Gábor. Nem kis félelemmel emelkedtünk fel a várba a siklón, de a tetőre érve lenyűgöző panoráma tárult a szemünk elé.

A dévai református templom kívül dísztelgálával burkolt, mozaikkó padlózatú, festett secessziós virágmotívumokkal díszített, impozáns épület. Belső falai az építkezéskor beépítettek több sírkövet és a szentély két címeres zárókövét (Szapolyai- és Jagelló-címer).

Vajdahunyad vára volt a következő megállónk. Mikszáth Kálmán a „várak királyának” nevezte ezt az egyik leginkább épen maradt középkori gótikus várkastélyt. A fa-

lak magukon viselik a gótika és a reneszánsz jegyeit, amelyeket Steindl Imre és Schulek Frigyes tervei alapján restauráltak az 1870-es években.

Megtekintettük a Kapisztrán tornyot az eredeti gótikus kandallóval, a Kisasszonyok szobáját – amelyet Bethlen Gábor építtetett –, a Mátyás-loggiát – ahol Mátyás király töltötte idejét –, a lovagtermet, a Kínzó bástyát, az úgynevezett Országgyűlés termet, a legendás Kútház udvarát a kávas kúttal, felelevenítve annak legendáját is.

A város református temploma a 17. század elején épült, kapuján tábla jelzi az építését támogató Bethlen Péter és Illésházy Kata nevét. Udvarán a magyar közösség 2002-ben Petőfimellszobrot állított annak emlékére, hogy a szabadságharc költője itt járt 1849. április 14-én és megírta *Vajdahunyadon* című versét.

TÖRTÉNELMI ZARÁNDOKHELYEK

Kirándulásunk következő állomása Gyulafehérvár – országgyűlések színhelye – volt. Körbesétáltunk a felújított várban, emlékeztetvén Szent István királyra, aki itt alapította az erdélyi püspökséget.

Megnéztük a Károly kaput, a kriptát, ahol a katolikus egyház jeles személyiségei

nyugszanak. Felkerestük a Szent Mihály-székesegyházban a Hunyadiak sírját, János Zsigmond első erdélyi fejedelem és anyja, Izabella királyné sírját, Márton Áron püspök sírját, Bethlen Gábornak, Erdély aranykora református fejedelmének, Bocskai István fejedelemnek, Fráter György bíborosnak az emléktábláit.

Örvendetes látvány fogadott bennünket a százszok által alapított Nagyenyeden is: folynak a vártemplom felújítási munkálatai. A templom szomszédságában áll a teljesen felújított református kollégium, amelyet Bethlen Gábor Gyulafehérváron alapított 1622-ben, majd I. Apafi Mihály fejedelem Nagyenyedre költöztetett (a tatárok elpusztították 1658-ban a gyulafehérvári épületet).

Falu az Isten tenyerén – állítják Torockóról, ahol kétszer kel fel a nap. A Székelykő aljában elterülő egykori bányászváros volt kirándulásunk utolsó állomása. A település szépsége lenyűgözte az 1876-ban ide látogató Jókai Mórt is, s a látottak hatására megírta *Egy az Isten* című regényét. Torockó 1999-ben megkapta az Europa Nostra díjat.

Gyönyörű helyeken jártunk, együtt voltunk, hálát adunk az Úrnak ezért.

LAKATOS NELLA

Keresztyén Nők Világimanapja

„Mindaz, amit Isten alkotott, nagyon jó.”
1Mózes 1,31

Ez egy keresztyén nők által létrehozott mozgalom, melynek létértelme és célja az imádkozás, a nők, asszonyok imaszolgálata az egész világon. Először amerikai és kanadai nők fogtak össze ezzel a céllal.

A hivatalos kezdet 1887-re datálható. A mozgalom Amerikából indul, és mára az egész világot behálózta. A legfrissebb adatok szerint ma összesen 7 régióban, 108 országban, 88 nyelven, több mint 100 000 istentiszteletet – másfél millió résztvevővel – tartunk nyilván.

Néhány irányelv, amely meghatározza a szervezet létét és célját: Krisztus követői, keresztyének vagyunk; a másikat meghallgatni és vele szóba állni; hitben élni, kreatívnak lenni; befogadónak és elfogadónak lenni; ismeretek, tapasztalatok kölcsönös megosztása, mert mindenki képes adni a másoknak; az ökumenikus testvériség építése, világszerte, kölcsönös bizalom alapján; a sokféle vallásos közegben legyünk bátor keresztyén szomszédai egymásnak; törekedjünk az egymásért való felelősségteljes cselekvésre; elkötelezetten tanulni egymástól is, bölcsességre törekedni.

A TALÁLKOZÁS LEHETŐSÉGE

Idén júniusban a hollandiai Lunterenbe hívták össze a New York-i Iroda vezetői a Keresztyén Nők Világimanapja Európai Konferenciáját. „Egy történet, amit el kell mondani, tovább kell adni, egy felhívás, amit meg kell cselekedni!” – ezzel a címmel hívták az asszonytestvéreket.

Mi a céljuk az ilyen nagy konferenciáknak, amelyek egy hétig tartanak?

Megismerni azt az országot, amelyik vendégül látja ezt az eseményt, megismerni a különböző országokból és felekezetekből összegyűlő résztvevőket. Megismerni azt, ki miként éli meg a mindennapokban a hitét, miképpen imádkoznak a nők, miképpen végeznek szeretetszolgálatot, és felekezetük által hogyan vannak jelen a társadalomban.

Továbbá megismerjük az illető országokban tevékenykedő Imanapbizottságok munkáját. Mert azon túl, hogy egyszer egy évben, március első péntekén világszerte egy Ige köré gyülekezve megtartjuk a világimanapot, még sok más tevékenységet folytatnak a különböző országokban élő asszonytestvérek. Közösen szerveznek imaláncokat (nagyváradi specialitás), jótékonykodnak, szeretetintézményeket látogatnak, azért imádkoznak, akiért éppen kell, és annak segítenek, akinek éppen szüksége van rá.

Ez nem más, mint misszió és diakónia, csak már egy másik alpra helyezve: ökume-

nikus formában. Azaz a hitet olyan keretek között éljük meg és alkalmazzuk, amelyekben nem az a lényeges, hogy mi választja el a különböző felekezeteket, hanem épp ennek az ellenkezője: ami és Aki összeköt bennünket.

KÖRBEIMÁDKOZNI A VILÁGOT

A mozgalom jelképe is hangsúlyozza: a világegyetem és a körülötte térdepelve imádkozó asszonyok. Cél: a világot körbeimádkozni, körbeszeretni és érte cselekedni.

Hihetetlen lelkiertő adó és hiteősítő egy héten át olyan asszonyok társaságában együtt énekelni, imádkozni, beszélgetni, akiknek a legfontosabb az Isten Igéje és jelenléte.

Ezúttal alkalom adódott találkozni Helga Hiller német evangélikus lelkipásztornővel, aki a Világimanap Bizottság európai összekötője és a világszervezet európai képviselőtagja volt. Mára elkészítette és könyv formában kiadta a világimanap létrejöttének, terjedésének és működésének történetét.

A világimanap története 130 évvel ezelőtt kezdődött, s a mai asszonyok számára is nagyszerű erőforrás ez a mozgalom. Azok számára, akik a béke, a megbékélés és a krisztusi szeretet érvényességéért imádkoznak.

Egyes európai tagszervezetek kisebb imacsoportot alkotnak, egymással az év folyamán is találkoznak, egymásért kölcsönösen imádkoznak.

Az imapartnerség célja: ismerjük meg és támogassuk egymást; legyünk tájékozottak egymás országról; hordozzuk imádságban egymás országát; hívjuk meg egymást a jelentősebb eseményeinkre; járuljunk hozzá a világimanap ismertté tételéhez, terjesztéséhez; hirdessük az ökumenikus lelkületet és kapcsolatot.

A HAZAI KEZDET

Mi, romániai keresztyén egyházak, felekezetek 1992-ben kezdtünk bekapcsolódni ebbe a „szeretet – hit – ima mozgalomba”. Hiteles feljegyzés bizonyítja, hogy Nagyváradon 1992 márciusában szervezték és tartották meg az asszonyok az első világimanapot.

Ez a szervezet a Romániai Keresztyén Nők Ökumenikus Fórumának megalakulásával egyszerre kezdte tevékenységét nálunk. A Fórumot Soós Noémi cserefalvi református lelkipásztornő alapította, s Ruth Eptinget, az Európai Fórum egyik alapító tagját is meghívta Romániába.

Ma van élő és tevékeny Világimanap Bizottság és Ökumenikus Fórum Romániában. Ezekben képviselteti magát a román ortodox, a görögkatolikus, a római katolikus, a német és magyar evangélikus, a református, az unitárius felekezet. A baptista felekezet nem hivatalos formában, de jelen van a központi eseményeken.

Csak javasolni tudom minden olvasónak, minden gyülekezetnek, nőszövetségnek „munkásnak”, törekedjenek arra, hogy – ha egy mód van rá – ökumenikus közösségekben is együtt legyenek, imádkozzanak és cselekedjenek. Mert a mi mennyei Atyánk mindent és mindenkit azért teremtett, hogy Őt dicsérje és magasztalja. Nos, minél inkább különbözőek vagyunk, és ennek ellenére is képesek vagyunk Őt dicsérni és magasztalni, annál nagyobb az Ő öröme és elégedettsége.

VINCZÉNÉ PÁLFI JUDIT

„Bízzatok...”

Áldott alkalmat adott a szolgálatra az Isten a Nagyszántón működő Idősek otthonában. Nagy szeretettel fogadtak bennünket. Ajándékunk az Isten Igéje volt, s az idős testvérek nagy figyelemmel és áhítattal hallgatták.

Az Ige szerint Jézus a kenyerek megszorítása után kényszerítette a tanítványait, hogy szálljanak hajóba és menjenek át a tulsó partra. Visszaemlékeztünk, hogy bennünket is így „kényszerített” az Úr Jézus nem is egyszer, hogy élethajónkkal menjünk a tulsó part felé. Hányszor kerültünk viharba, de Jézus a hegyről, ahol imádkozott, látta a mi küzdelmeinket és segítségünkre jött.

Nem is volt soha baj addig, amíg hittünk Jézusban és rábíztuk magunkat. Amikor a hatalmas hullámokat megláttuk, elfogott minket a félelem. Bizony félelmetesek a bűn-hullámok, a betegség és gyász fájdalom-hullámai. Már-már elvesztünk, de Jézus utánunk nyúlt és kimentett a biztos pusztulásból. Jézussal újra beléptünk élethajónkba, és már ott voltunk a tulsó parton.

Mindnyájan oda igyekszünk, öregek és fiatalok, s milyen jó, hogy mi is Jézus nevében imádkozva megtartatunk az életünk viharai-ban. Jó, hogy az Úr adott még egy lehetőséget a találkozásra, beszélgetésre idős testvéreinkkel! Találkozunk még – mondtuk, amikor elbúcsúztunk, s mindannyian tudjuk, hogy ha itt a földön már nem is, de a mennyben biztosan találkozunk. Ha az Úrral járunk és vele hajózunk a tulsó part felé...

CSOMAY ÁRPÁD

A Tavasz illata

Ez az otthon Szilágybagos község egy csendes zugában épült, a településen levő termálfürdő közvetlen közelében. Az intézményben 24 órás az ápolófelügyelet és egész napos a nővérfelügyelet. Heti egy alkalommal szakorvosi rendelés is van, és a nap bármely szakában képzett ápolók állnak az itt lakók rendelkezésére. Az idősothon címe: Szilágybagos 32. szám, Szilágy megye. Bővebb információ a 0722/705-346 telefonszámon kérhető.

A moldvai csángók új reménye

Jászvásáron (Iasi) beiktatták tiszttségébe Iosif Păuleț püspököt, az 1884-ben alapított Jászvásári Római Katolikus Egyházmegye hetedik vezetőjét. A magyarul még beszélő moldvai csángók azt remélik, hogy az új püspök nyitottabb lesz elődjénél a magyar nyelvű misék bevezetése iránt.

A Szentszék július 6-án közölte, hogy a nyugdíjba vonuló Petru Gherghel püspök helyét Iosif Păuleț veszi át az egyházmegye élén. Iosif Păuleț a Neamț megyei Tămășeni-ben (Tamásfalva) született 1954. október 17-én. Jakab Antal gyulafehérvári püspök szentelte pappá Jászvásáron 1979-ben. Püspöki kinevezése előtt Suceaván szolgált bukovinai főesperesként. Beiktatási ceremóniáját a leköszönő püspök, Petru Gherghel vezette. Az eseményen jelen voltak az erdélyi és partiumi magyar többségű egyházmegyéket vezetői is.

Nyisztor Tinka néprajzkutató, a moldvai magyar nyelvű misék bevezetéséért évtizedek óta küzdő pusztinai Szent István Egyesület elnöke úgy vélte: az új püspök olyan vidékről származik ugyan, ahol a római katolikus vallásuk rég elvesztették a magyar anyanyelvüket, ám a papoknak egy új generációjához

tartozik, ezért kedvező viszonyulásra számítanak részéről. Hozzátette: az is bizakodásra ad okot, hogy a püspök Bukovinában, egy olyan régió főesperesként szolgált, mely egykor az Osztrák–Magyar Monarchia részeként soknemzetiségű térség volt, és ennek maradványaként a többnyelvűséggel a jelenben is találkozhatott.

A magyar nyelv valamely nyelvjárását még őrző moldvai csángók csaknem harminc éve küzdenek a magyar misék engedélyezéséért. Petru Gherghel püspök – aki 1978 óta vezette az egyházmegyet – korábban kijelentette: csak akkor engedélyezi a magyar misét, ha megbizonyosodik róla, hogy a hívek legkevesebb két százaléka nem érti a román nyelvet. Később arra hivatkozva utasította el a magyar misét, hogy a csángó nyelv nem magyar nyelv.

A jászvásári püspökséghez tartozó nyolc moldvai megyében – a püspökség honlapján közölt adatok szerint – 206 ezer római katolikus hívet tartanak számon. Magyar kutatók 30-40 ezerre becsülik azoknak a moldvai katolikusoknak a számát, akik beszélik a magyar nyelv valamely nyelvjárását.

(szemlelek.net)

Fricska

A szegény vidéki pap hazamegy, és látja, hogy a felesége egy szép új ruhát próbálgat a tükör előtt. Meglátva az árcédulát, rémülten felkiált:

– Hogy tudad ezt megvenni? Tudod, hogy nem engedhetjük meg magunknak!

– Jaj, drágám – feleli az asszony –, megláttam a kirakatban, és szinte magához von-

zott. A következő pillanatban már a próbafülkében találtam magam, és – ez csakis az ördög műve lehetett – valaki azt súgta: „Fantasztikusan nézel ki ebben a ruhában!”

– De jól tudod, hogy ha az Ördög megkísért, hátat kell neki fordítanod!

– Igen, de azt mondta, hogy hátulról is jól nézek ki benne.

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323

www.facebook.com/harangszo

Hibaigazítás. Előző lapszámunkban tévesen jelent meg a felelős szerkesztő neve, aki helyesen Ghitea-Szabó József Levente. Felelős szerkesztő: Ghitea-Szabó József Levente. Hírszerkesztő: Tokár Sándor. Tördelőszerkesztő: Petrikó Ildikó. Korrektor: Megyesi Antónia. Szerkesztőbizottság: Békefy Lajos, Fábán Tibor, Tokár Sándor, Tötös Beata, Visky István, Wagner Erik. Szerkesztőség: BH-410202 Nagyvárad, Sulyok István u. 9. sz. Tel.: 0726242824, 0259435386. E-mail: harangszoujsag@gmail.com Honlap: www.krek.ro, www.facebook.com/harangszo, www.harangszoujsag.wordpress.com. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenci Kertész Ábrahám Nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkes hivatalkon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező irásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.